

KAS PÕGENEDA ON PAREM?

IVIKA SILLAR

Urmas Lennuk, „Boob teab“. Lavastaja Jaanus Rohumaa. Kunstnik Mae Kivilo. Muusikaline kujundaja Riina Roose. Osades: Argo Aadli, Evelin Pang, Marko Matvere, Jaan Tätte või Rain Simmul, Liina Olmaru või Külli Teetamm. Esietendus 28. II 2004 Tallinna Linna-teatris.

Evelin Pang astus lavakunstkooli uksest sisse ja ütles: „Tere! Mina olen sündinud näitlejaks,“ ning ulatas sisseastumisavalduse. See hüüatus ei kõlanud nahaalselt, vastupidi, oli kuidagi iseenesestmõistetav ja loomulik. Kui hakkasime täpsustama tema nime, teatas ta rõõmsalt: „Pang nagu ämber.“ Siis naersime mõlemad.

Kui ma Argo Aadli käest sama protseduuri juures küsisin, millistel päevadel ta saab eksamile tulla, vastas ta: „Ma saan tulla igal ajal.“ Miks see meelde on jäänud? Nii vastavad ju kõik. Aga vastuse kiirus, n-ö topeltreageering ja selgelt loetav (mitte pealetükkiv) alltekst: „Ma võin tulla päeva ajal, ma võin tulla öösel, ma võin tulla roomates, ma võin tulla rongiga või jala, ainult laske mul tulla.“

Üks osa vastuvõtukatsetest toimus suurel laval. Kehva nägemise tõttu pidin istuma ettepoole, otse sisseastujate massi keskele. Argo Aadli sattus minu kõrval olevale toolile. Istus, käed ristis (psühholoogid ütlevad – kaitseseisund), vahtis põrandale. Nohises. Siis tuli tema kord.

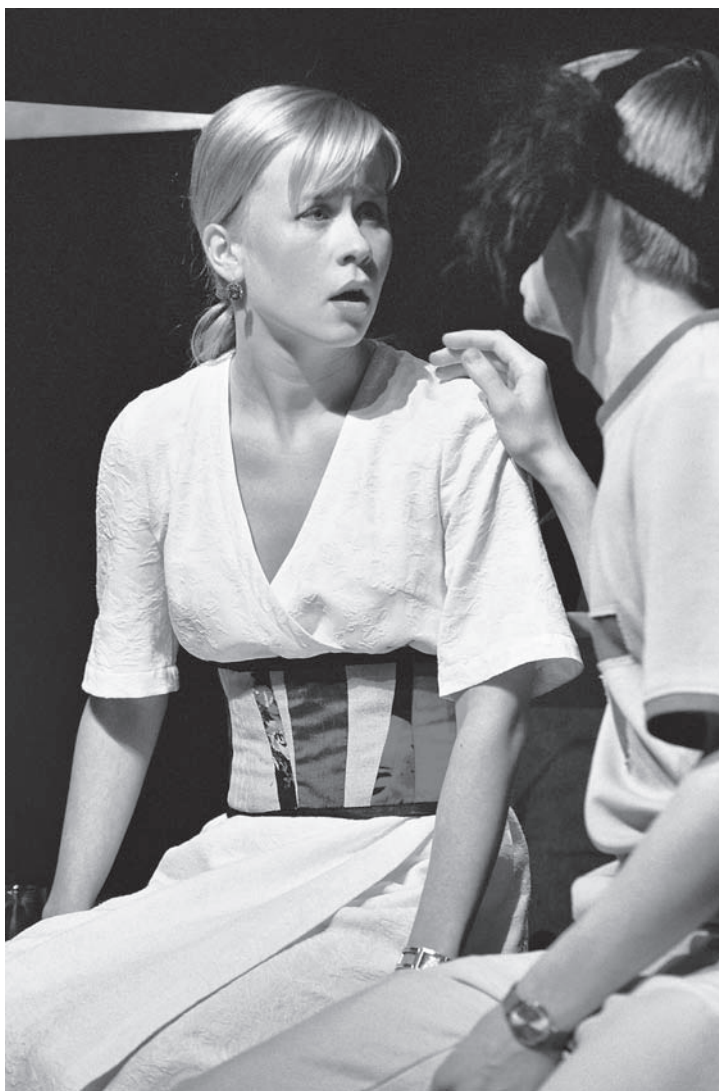
Kui ta oli oma ülesande sooritanud ja minu kõrvale tagasi tuli, siis ta enam ei hinganud. Ta korises. See oli jube. Õhk tuli kopsudest välja mingi ragina ja vilinaga, ta vahtis juhmi pilguga enda

ette, ma arvan, et ta ei kuulnud midagi, ei näinud midagi, ainult püüdis olemas olla. Mingilgi moel õhku sisse ja välja pumbata. See oli räigelt raske füsioloogiline protsess. Üle jõu. Üle vaimu. Kõik, mis tal anda oli, oli ta lavale ära andnud. Mul oli temast siiralt kahju. Miks peab inimene nii kannatama? Mille pärast? Hecuba pärast.

Sellest on möödas kuus aastat. Oma teatrikarjääri teise hooaja lõpul mängivad näitleja Evelin Pang koos näitleja Argo Aadliga Urmas Lennuki näidendis „Boob teab“. Selle tükiga avati või, teisiti öeldes, pühitseti sisse Linnateatri uus imetilluke ajutine saal. Lavakunstkooli lõpetajatest on Urmas Lennuk juba teine, kes hakkas näidendeid kirjutama. Esimene oli Jaan Tätte. Teatrikooli diplom ei ole näidendi kirjutamiseks kvaliteedi garantii, aga eelis on ta kindlasti. Inimene tunnetab lava teisiti. Tema võimalusi, karisid, kapriise. Jaan Tätte on öelnud: „Kui tahan publikuni jõuda, pean ma näitlejat paitama.“

Urmas Lennuki näidend on etüüdlik. Temas on mingi õhuline lõpetamatus. Tõlgendusvõimaluste paljusus. Näidend on pehme, avatud, ebakategooriline. Selle lõpetamatuse sees tegutsevad intriigialtid karakterid, situatsioon ja selle kulg on ootamatu, absurdne.

Absurdile vaatamata või just selle pärast on loo sõnum kahe jalaga tänases päevas kinni ning autoripoolne nukker mõtlikkus tajutav. Dialogis esineb sagedasi kordusi. Neis kordustes on ommoodi ilu. Nad on midagi näägutamise, osatamise ja poolehoiuavalduse vahepealset. Just nagu juhmid, aga need kordused loovad atmosfääri ja on väljakutseks näitlejale. Ole lahke ja korruta ühte

Rita –
Evelin Pang ja
Boob –
Argo Aadli.

ja sedasama ja ära ole sealjuures ühene. Ole mitmene. Laused on lühikesed ja kui tundubki, et nad nagu ei põimu ega haaku, siis mingi seespoolne suund ja siht on olemas, mis tegevust edasi viib. Oli kuulda, et proovide käigus lavastaja Jaanus Rohumaa ja näitlejad pidevalt vaagisid, kes keda selles näidendis armastab ja kui palju. Mina ei tihka sõna „armastus“ üldse kasutada. Kui elu on praegu üks suur ratsionaalne rehkendamine ja projekt. Hiljuti kuulsin, et on olemas kevadeprojekt, ja kui tõesti isegi

kevad ei jõua kohale ilma projektita, mis siin üldse tundeist või tundlikkusest rääkida. Nood pole momendil soosinus. Ma kasutaksin sõna „hoolimine“. Kes kellest hoolib ja kui palju. See on küsimus.

Näidendi järgi tundus, et mitmed tegelased on purunemiseelsed, katkised, kui ma neid hiljem laval näitlejate esituses nägin. Lavastuses päris katki ei ole keegi. Mõnel pole mõragi. See pole etteheide. See näidend ei suru end peale, on vabalt lahti ka järgmiste tõlgen-

duste jaoks. Teatritükk jääb elama just tänu pidevale muutumisele. Nii on öelnud Tankred Dorst.

See on meeste näidend. Rita isa rolli, kuigi seda on ainult üks episood, pean ma võtmerolliks. Rita enda tekst on mahukas, aga ta on siiski teisejärguline. Nagu lakmuspaber kõigi ülejäänute jaoks. Tema pealt tunned ära, kes on kes. Rita rolli dominandiks on enesekeskne iseenast toitev automaatne viha oma isa vastu. Võimalik, et järjekindlalt ema kultiveeritud. Evelin Pangist on vaatamata karjääri lühidusele välja kujunemas või kujunenud kindel tüpaaž. Välistelt räme ja üheplaaniline, seesmiselt muserdatud, üdini õnnetu noor naisolevus, kes järelejätmata püüab endale tagedaid maske ette tõmmata, et oleks võimalik nende taha varjuda. Esietendusel oli osalahendus veidi üle pakutud, varjundi- ja detailivaene. Rita siseilmast me suurt teada ei saanudki. Väheks jäi seda Ritat, kes tänavalt koera üles korjas. Teistkordsel vaatamisel oli roll laagerdunud, oli ka pehmemaid noote. Igal juhul on Evelin Pang oma lühikesel teatrielul vältel saavutanud palju, temast on saanud pop-plika 2004. Tüüp. Märk. On seda palju või vähe? Kas seda peab kartma? Kõigepealt – selleni jõuavad vähesed. Ja karta pole midagi, sest kes mäletavad tema endast lugupidavat konnaprouat „Burattinost“ või energiapommi Tina Turnerit, teavad, millisteks moondumisteks on ta võimeline.

Liina Olmaru rollilahendus oli minu jaoks ootamatu. Ta on lihtsalt taevast maha astunud ingel. Kui lööd teda paremale põsele, siis keerab ta vabatahtlikult vasaku ette. Enesestmõistetavalt, kannatamiseta. Selline on tema elamise kreedo. Temas pole kibestumise kübetki, ei etteheiteid, ei elamise piina. On üksainus lõpmatu mõistmine ja kaastunne. Ja Olmaru oli stabiilne oma rollitõlgenduses. Teisel etendusel ei muutunud ükski noot, ta ei andnud karva-

võrdki järele. Mulle tundub, et ainult Olmaru võib seda rolli nii mängida. Väiksema liialdus või vääratus võiks tekitada võltsnoote.

Olmaru rollilahendus seletab meile mingil moel ka Boobi, annab aimu tegelaste eelnevast elust. Et mis siis ikkagi juhtus. Enne, kui näidend algab.

Lugedes tundus Rita peigmees Henri noor ja häbelik ning stseen Boobiga selline, kus kaks häbelikku kokku saavad, kusjuures üks neist hakkab ootamatult hammustama. Laval on kõik teisiti. Marko Matvere Henri on täielik Boss või ütlemine, et üsna külma kõhuga tegeleski. Kui tal veel ei ole elektriküttega basseini, siis saab ta selle lähitulevikus. Selline ei laseks endale iialgi peale astuda. Vastuseks Boobi klähvimisele ootad, et ta ütleks: „Kõtt!“ või „Kao ära!“ ning see oleks öeldud nii, et Boob roniks oma koti peale, peidaks koonu käppade vahele ning teeskleks, et teda ei ole olemas. Aga sellist teksti ei ole, autor pole neid sõnu kirjutanud. See Henri ei kärata ega imesta millegi üle ainult seepärast, et ta lihtsalt ei viitsi. Hoiab oma psüühikat tähtsamate asjade jaoks. Kes hakkab seda rolli mängima, kui Matvere lahkub teatrist? Ei tea. Kas siis rollide süstemis midagi muutub? Ei tea.

Boobi, kes kõike peaks teadma, mängib Argo Aadli. Ta on koer. Ja on ka inimene. Kuidas on see võimalik? On küll. Kui ikka väga tahad koer olla, siis ühel päeval oledki koer. Kogu probleem on selles, kas tahad veel kunagi inimeseks tagasi saada või mitte. Rita korjas Boobi tänavalt üles. Aga seda oleks võinud teha ka keegi Marta või Kati või Silvi. Aga kuna see oli just Rita, siis nüüd on ta truu Ritale. See on truudus, kus ei targutata, ei argumenteerita, ei tõestata midagi. See on koeratruudus. Armukadedus kuulub siia juurde. Ärrituse peapõhjus on ikkagi see, et peigmees Henri ei ole küllalt hea Rita jaoks. Ja Boobil on sula õigus. Mind huvitas väga, kas Boob lä-

Henri – Marko Matvere ja Rita – Evelin Pang.

heb väga häbematuks ja tooreks oma psühhoterrori stseenides Henriga või säilitab sarmi. Vastus on – näitleja säilitab sarmi. Ega seda taskusse panna vist saa. Veel kartsin, et äkki lavastaja on pisut puudutanud moodsat soovahetamise teemat, et Boob on valitsemishimuline matroon ja Rita püksikostüümis mehelik hüsteerik. Mitte sinnapoolegi. Rita on naiselik ja Boob mehelik, just nii palju, kui tema koeraloomus seda lubab. Väga hea leid on Boobi suured lontis kõrvad ja pisike kodune koeramatt nurgas. See kõik on just nii, nagu peab olema. Argo Aadli ees seisis kindlasti dilemma, mitu protsenti olla koer ja mitu protsenti Nelle mees ja kahe lapse isa. Aadli on koer. Ta sebib ringi kui taks, silmad on kui foksterjeril ja haugub kui saksa lambakoer. Argo Aadli isikupärane voolav plastika tuleb selle rolli juures ainult kasuks. Jääb mulje, et tema luudkondid on imeliselt pehmed, lausa vetruvad, kord on ta tikksirge kui pliiaats, siis lehvitab end lahti kui liigendnuga, kord muutub lausa vedelaks olluseks,

aga vajadusel korjab end tahkeks tagasi.

Boob on peaosas. Võtmeroll on isal. Kas isa on keskmine tõbras, suur tõbras või lihtsalt nõrk ja hale inimene? Lavastus andis imelise vastuse – ei see ega teine ega kolmas. Mind väga huvitas küsimus, kas Boob ikka ainult Rita pärast kutsub isa külla või mõtleb ta sealjuures ka enda peale? Ta mõtleb ka enda peale. Ta tahab näha oma saatusekaaslast, ta tahab midagi teada saada. Kui Rita, kurguni täis oma vihast jonniga, ära jookseb, ei ela Boob-Aadli seda kuigivõrd üle. Ta istub kohe isa kõrvale, heites talle väga tähendusrikka pilgu.

Selles on suur ootus. Ta on seda kohutumist nii väga tahtnud. Keda ta enda ees näeb? Näitlejat ja dramaturgi Jaan Tättet, kes mängib isa.

Ja milline on see isa? Tättet mängib keda? Tekst on kohati rabe ja nimme tobe. Võiks mängida lihtsameelset ullikest. Ma ei tea, kas see oleks huvitav. Lavastaja ja näitleja seda teed läinud ei ole. Jaan Tättet ei mängi halba isa. Ta mängib Suurt Üksiklast. Ta ei süüdistata

oma tegelast. Ta mängib inimest, kes on vaba oma otsustes. On olemas inimesi, kes on üksikuks loodud. Ta peab olema üksi ja ainult üksi on tal hea. Põgenenud on ta ainult üks kord. Rohkem ta seda ei tee. Ta on terviklik, väljakujunenud inimene, selginenud ja väljakannatatud põhimõtetega. Elab enda kehtestatud reeglite järgi. Kogu tema hajevil oleku ja imelikkuse taga on inimene, kes on oma mina leidnud ja ei kahtle enam. Kindlalt kahe jalaga maa peal. Temale perekond ei sobi ja tema ei sobi perekonnale. Ta on rändaja. Ühe koha peal nagu eriti ei püsi. Linnas ei ole hea. Rohkem looduse inimene. Kas õppinud või õppimata geograaf või geoloog. Muinasjutuvestja. Loodusteadlane. Metsamees. Maamõõtja. Suvilate ehitaja. No mis iganes. Just nagu pehmeke ja naeruväärne, aga tegelikult vääramat. Tütretõi teadlikult ohvriks, sest teisiti ta ei saanud. Ei kahetse. Sest muidu oleks veel hullem. Ta pole mingi hädapätkas. Omamoodi huumoriga, harmooniline inimene. Mõõdamannes pillab tõeteri. Ta võiks oma isikuga noori õpetada, aga ta ise ei tea seda ja ei nõustuks ka kunagi. Ma julgen väita, et just selline isa rolli käsitus on põhjus, miks Argo Aadli mängitud kurbade silmadega koer otsustab oma perekonna juurde tagasi minna. Pärast isaga kohtumist on Boob Rita suhtes kriitilisem. Küllap ta tundub Boobile kalestunuma ja külme inimesena kui enne. Ritast on saanud talle eelharjutus oma perekonna juurde naasmiseks. Mulle tundub, et Boob teeb veel ühe põgenemiskatse. Proovib jääda Rita juurde, et mitte koju minna. Ja ei suuda. Ta on lõppude lõpuks mõistnud, et Rita isa tee pole tema tee. Saab aru, et on nõrgem, temas pole sellise kvaliteediga vaimset iseseisvust, põgenemine on tema jaoks häving, aga mitte vabadus. Argo Aadli Boob mehistub silmanähtavalt.

Ja kui ilmub Nelle, tema enda kutsu-

tuna, on Boob juba keegi teine — hää! on muutunud, rüht on muutunud. Visakas koerakõrvadega mütsi peast ja muutus. Mitte üleliia palju, aga tähelepandavalt. Nellega tekib neil momentaanselt kontakt. Nad on olnud paar, neil on ühine minevik. Mis siis tookord ikkagi juhtus? Aga mitte midagi erilist ei juhtunudki. Kordan, Liina Olmaru mäng annab sellest aimu. On olemas mõiste lapsajakirjanik. Boob oli nähtavasti lapsabikaasa. Pärast teise lapse sündi lihtsalt kolmas laps. Ei joo, ei suitseta. Ärkab hommikul ja vaatab terve päeva aknast välja. Raha perele ei too. Sest tal ei ole raha. Tal ei ole mitte midagi ja iseenda meelest on ta mitte keegi. Tühi koht tiibadega naise kõrval. Ja ega asi ei ole ainult rahas. Elu muutub enesesüdistuste vaikseks põrguks ja ühel päeval tuleb ära minna.

Lavastuse lõpu poole ütleb Boob lause: „Ma lähen tööle.“ Näidendis teatab ta seda Ritale. Isegi veidi ebamääraselt, juhuslikult. Lavastuses on sellel lausel lavastajapoolne ainuvõimalik ja ühetähenduslik aktsent. „Ma lähen tööle,“ ütleb ta oma naisele Nellele. See on öeldud usutavalt, kindlameelselt silmast silma vaadates. Ja kaks noort inimest lipsavad koos eesriide taha. Kas mitte teineteisel käest kinni hoides? See lõppplahendus on positiivse märgiga.

Kui ma oma teisel teatriskäigul ootasin uksekardinate vahelt ilmutvat Jaan Tättet, siis ilmus sealt hoopiski teine osatäitja — Rain Simmul. Pean kahjuks nentima, et Simmuli ilusas pikas rollide reas (tuletame meelde kas või lõppenud hooaja Mariat ja Adami Mart Kolditsa ja Eva Klemetsi lavastustest) ei saa seda osatäitmist õnnestunuks pidada. On ta siin olnud püstolnäitleja rollis või lihtsalt sai vähe prooviaega, sest vaevalt ta nüüd ise otsustas, et see mäng ei vääri küünlaid. Isa osatähtsus isikuna on antud juhul oluliselt vähenenud. Või ütleme, et seda polegi. Ei saa aru, kes ta on.

Boob – Argo Aadli ja Rita isa – Jaan Tätte.

Puudub igasugune sotsiaalne ja isikuline määratlus. Lame, hajevil, hajameelne inimene. Mängitud niivõrd ebamääraselt ja ebakonkreetselt, et rolli kohta on raske midagi öelda. On ju täiesti võimalik, et tegu on absoluutselt tühise ja pealiskaudse inimesega. Aga mängida seda pealiskaudselt ei saa. Selles kohtumise stseenis ei toimu midagi. Tekst jookseb tühikäigul. Partnerluskontakti näitlejate vahel ei teki ja Boobil pole mitte millestki oma järeldusi teha.

Omamoodi üllatav on see, et lavastuses on ära jäetud näidendi lõpp. Selleks on kindlasti oma põhjus olemas. Milline? Näidendis helistab Rita pärast unenägu isale ja tahab temaga kokku saada. *Happy end*. Andeksand. Lavastuses seda telefonikõnet ei ole, kõik lõpeb unenäoga. Esietendusel oli lõpp rabeledavõitu, tempo-rütmid lagunesid. Rita ja Boob jäid piltpostkaardilikus misansteenisis posti najale nõjatuma, Boob alandlikult ja hoolitsevalt Rita unenägu valvamas. Unenägu tundus olevat nen-

de mõlema unenägu. Koos nähtud, koos läbi elatud. Teisel etendusel oli kogu lõpustseen mängitud teravamalt, valulisemalt ja Boob ei sättinud end kangestunud lõpupoosi, vaid haihtus hiljukesi eesriide vahele ära. Rita jäi üksi oma unenägu vaatama. Eks see ongi ju tema unenägu. Teine variant oli igal juhul parem.

Kas kostüümide üle võib viriseda? Seda valdkonda mitte eriti jagades on seda kergem pretensioone esitada. Boob oma põlle, uhke kõrviku ja koduse magamistatiga on igati kombes. Aga Rita? Isa? Ka Henri? Kui ma veel kuidagi võiksin leppida Henri restoraniülikonnaga, mis on lihtsalt kunstilisuse etalon, siis Rita kleidid on noore tüdruku jaoks igitahes liiga kaunid. Kas ta töötab erafirma erasekretärina? Siis jah. Aga meie statistiline noor tütarlaps ostab aasta jooksul kesketl läbi ühed pikad püksid ja paar topi. (Kaubamaja uuring.) Rita oma punavalge volangilise õhtukleidiga võiks vabalt presidendi vastuvõtule

Boob – Argo Aadli.

minna ja ärataks seal tähelepanu. Kunstnik tahab luua ilu. Ma saan aru, aga... Ja isa? Tättetele oleks sobinud turult ostetud vana jopp ja mingi iidne seljakott. Tema selliseid viimse peal triigitud kauneid riidehilpe ei vaja. Me pole oma arengus veel nii kaugele jõudnud, et riietus ei oleks sotsiaalse staatuse märk. Meil ta siiski on. Ja kostüümide kaudu tõsteti mõnigi tegelane ühiskondlikus hierarhias mitmed astmed kõrgemale, kui nad näidendis kirjapandutena tundusid. Aga – ilu maksab ka midagi.

Vahel mõtlen, et ei tea just millal, aga üks draamafestival võiks olla pühendatud eesti näidendile. Et kõik teatrid oleksid sellest ettevõtmisest varakult teadlikud, kõigil oleks aega ette valmistada. Võiks olla mitu Rehepappi, mitu Boobi, mitu Kivastikku, rääkimata Jaan Tättest või Madis Kõivust. Kindlasti midagi eesti klassikast. See võiks ju olla päris tore või kuidas? Hooaja tipud muidugi

ka, aga kes ütleb, et eesti näidendi või instseneeringu põhjal ei võiks sündida see ihaletud tipplavastus?

Sellega võikski lõpetada, aga midagi jäi hinge peale kripeldama. Ma tahaksin toonitada, et vaatamata väikevormile, vaatamata etüüdlikkusele, on näidend „Boob teab“ ohu märk. Mitte niisama, aga tõelise, käega katsutava ohu märk. Leebelt, ilma hüsteeriata on autor puudutanud hirmutavalt olulist teemat – eluvõimetust. Väga noore inimese eluvõimetust. Lihtsameelset allaandmist. Elujõu aeglast hääbumist. Hea küll, meie läheme Euroopasse surema, aga keegi võiks ju siia planeedile ka alles jääda. Ootamatu seos tekkis ühe Jaapani dokfilmiga. Mida ma tean Jaapanist? Mitte midagi. Meelde on jäänud, et nende kõrgkoolis visatakse iga semestri lõpul pingereast kaks viimast välja. Selline karm tava. Kas see on nii ka praegu, ei tea. Ükskõik kuhu sa Euroopas ka ei läheks, alati on jaapanlased seal juba ees. Neid on palju, nad liiguvad trobikonniiti, riietatud enam-vähem tumedasse. Nad on uudishimulikud, ettevõtlikud, meeldivalt muretud, viisakad. Ilma fotoaparaadita jaapanlast ma üldse ette ei kujuta, nende rühmi saadab järelejätmatu kõrgtehnoloogilisel tasemel plõksumine ja sähvimine. Mulle on alati jäänud mulje, et kui üks rahvus iseendaga hästi hakkama saab, siis on need jaapanlased. Aga too film andis aimu millestki hoopis vastupidisest. Tootnud on selle BBC. Vaikse olemisega keskealine inglise reporter uurib, püüab mõtestada nähtust, mille nimetuseks on *hikikomori*. Mis see on? Ühel heal päeval läheb 13–20-aastane noor jaapani teismeline oma tuppa, suleb ukse ja enam sellest toast ei välju. Mööduvad nädalad. Kuud. Aastad. Keegi on selliselt elanud juba kaheksa aastat. Praktiliselt on see lahku mine ühiskonnast. Elavalt maetud vabatahtlik vang. Vanemad oma last ei näe. Söök pannakse ukse taha. Ainus, mida

see noor inimene näeb, on neli seina. Üks neist eraldus niimoodi kööki. Pere-konnal tuli ehitada uus köök. Enamasti olevat need noored lõputute eeslinnade mitte eriti rikestest peredest. Perekond peab sellist teguviisi häbiväärseks, aga nad on võimetud midagi muutma. Naabrite eest püütakse seda olukorda kõigi vahenditega varjata. Reporter pidi oma auto parkima alati mitu kvartalit objektist eemale, et mitte naabrite tähelepanu äratada. Kaamera tuli peita. Lubati filmida ainult siis, kui filmi Jaapanis ei demonstreerita. Enamasti rääkisid filmis murtud õnnetud emad. Ühe lapse üle irvitasid klassikaaslased, teine visati kõrgkoolist välja jne. Keegi neist ei olnud haige, kõik olid noored, terved inimesed. Mida ta teeb seal oma toas 24 tundi? Vaatab televiisorit, mängib TV-mänge. Vanemad peavad talle neid ostma. Reporterit paluti käia kikivarvul ja sokkides, et poeg ei saaks aimu filmimeeste kohalolekust.

See kõik tundub ebatõenäoline, peaaegu koomiline. Milleks lüüa lärmi mingi teismelise eraklike veidruse puhul? Loo sõnum on see, et sellest nähtusest on saanud rahvuslik katastroof. Vähe-malt mina nimetaksin seda nii. Neid enese järel ukse kinnitõmbajaid on üks miljon. Üks asjatundja arvas, et selle aja peale miljon kakssada tuhat. Film on valminud aastal 2000. Oma toa ukse avas reporterile neist õnnetutest ainult üks. Kui reporter küsis kena näoga noorukilt, kas ta kavatseb kunagi oma toast väljuda, vastas too: „Ma ei tea.“ Kui reporter jumalaga jättis ja ettevaatlikult noormehe kätt surus, ütles too: „Thank you.“ Ja nuuksatas. Õige vaikselt. Uks sulgus.

Ma püüdsin uurida, palju neid jaapanlasi siis õieti on. Sada kakskümmend, võib-olla 130 miljonit. Üks miljon kakssada tuhat on terve põlvkond. Ma tahaksin täna, praegu teada saada, kas see protsess on peatatud. Filmist võis

Tallinna Linnateatri/Priit Grepi fotod

Nelle – Liina Olmaru.

aru saada, et on püütud leida abinõusid. On tekkinud mingid nõustajad, pansionaadid, eraarstid. Kas see kõik on liiga hilja? Üks ameeriklane oli saanud Tokyo kiosse sel teemal oma doktoritööd kirjutama. See härra teatas, et kui tema oma 14-aastane poeg oleks teispoole ust ja tal puuduks võimalus oma poega näha, siis ... ta lööks ukse maha. Ameerika radiikaalsus.

Massiline põgenemine. Noor inimene valib hädahoitult mugava virtuaalse maailma. Valib elava surma. Ma mõtlen õudusega, on see meist veel väga kaugel? On see nakkav? On see mure ainult jaapani mure?

Ühel õhtul tulin hilja koju. Vabaduse väljakul lamas maas tüdruk. Noor. Umbes 20. Jõuline joove. Kaks poissi püüdsid teda üles tõsta. Ta ei tahtnud. Ta ütles ühele poistest väga vaikselt: „Palun, ära sunni mind kõndima.“